

[Søren P. Larsen.]

Materiale til at overbevise mig om Nødvendigheden af straks at gaa ind i en Revision af en Lovgivning, som ikke engang har et helt Finansaars Resultater at knytte sig til, og som hverken Kommunerne eller andre, der har haft med Administrationen at gøre, har haft Lejlighed til afgørende at sætte ind paa.

Nu er det den højtærede Minister, der har Ansvaret for Fordelingen af de store Millionbeløb, som gaar igennem Socialministeriet. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der er adskillige andre Omraader inden for Ministeriet, hvor der med fuld Nytte kunde anvendes større Beløb, men det er som Regel paa Omraader, hvor man ikke kan møde op med Protestskrivelser og med store, talstærke Organisationer bag sig, saaledes som Tilfældet er for Alders- og Invalidere-nynderne. Alene Tallet — $\frac{1}{4}$ Million Mennesker er inde under Lovgivningen — har jo til Følge, at man ofte tager et noget stærkere Hensyn til en saa talstærk Organisation, der møder frem, end til et Omraade, der ikke er i Stand til at organisere et Fremstød, der ikke er i Stand til forud for et Valg — som det jo var Tilfældet ved sidste Valg — at sende ligefremme Haandfæstninger ud til Partierne for at faa dem til at sige ja eller nej til dette eller hint. Saa vidt jeg ved, har vi ikke givet Løfte in blanco paa de Forespørgsler, som blev udsendt. Jeg vil forbeholde mig Ret til at skønne over, hvor vi mener det er klogest, forstandigst og rigtigst at sætte ind med ekstra Hjælp, og jeg ved nok, at det Parti, den højtærede Minister tilhører, har afholdt en Række lukkede Kaffemøder, som de indbød Aldersrentenynderne til at komme til, og hvad de har sagt dèr, har jeg været meget interesseret i at faa at vide. Jeg troede, de havde holdt sig paa Linie med de Krav, som dog formentlig ogsaa maatte være Udtryk for Socialdemokraternes Ønsker, de Krav, de stillede ved Forslagets Behandling i Fjor, men nu kan jeg forstaa paa det Forslag, der her er kommet fra den højtærede Minister, at det maa være det, som Lovforslaget her er Udtryk for, de har fortalt ved disse lukkede Møder, og det maa være det, den højtærede Minister har bygget sit Forslag paa.

Lad os tage — jeg skal ikke citere, højtærede Formand, men kun henvise, og hvad jeg tager, tager jeg fra Rigsdagsaarbogen 1945—46 —, lad os tage et Spørgsmaal som 65 Aars Grænsen. Nu er den højtærede Forsvarsminister ikke til Stede, det var ham, der sang for i Fjor, og han sagde,

at 65 Aars Grænsen kunde der slet ikke være Tale om. Betingelsen for en Ændring af den Art maatte være, at der var en saadan Afklaring af Beskæftigelsesmulighederne, at der var et solidt Grundlag for Formodningen om, at Aldersklassen fra 60 til 65 Aar kunde klare sig ved Arbejde.

Ja, det var det daværende ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen. Han har formentlig som Minister tiltraadt det Forslag, den højtærede Socialminister er kommet med, men maa altsaa være kommet til det Resultat, at gennem de 2 Aar, hvori de 3 Partier bar Regeringen, er der skabt et saadant Grundlag, at der nu er skabt Sikkerhed for, at vi paa det beskæftigelsesmæssige Omraade staa stærkere i Dag, end vi stod, dengang Forslaget blev behandlet. Det er jo en Anerkendelse baade til den tidligere Regering og til de Partier, som byggede op.

Ikke et Ord er der i Forslaget om at røre ved Grænsen — Aldersgrænsen naturligvis —, den ligger fast, og den er accepteret. Men de Damer og Herrer fra socialistisk Side tog først Fordelen ved at gaa imod den forhøjede Aldersgrænse, og $1\frac{1}{2}$ Aar efter satte de sig til Rette med den Fordel, der knytter sig til at bevare 65 Aars Grænsen. Jeg skal ikke bruge mange Ord, det kan man ikke lide fra den Side, men jeg kan godt tænke mig, at de maa rødme lidt over hverandre, naar de mødes i deres Partiværelse og tænker paa, hvilken Agitation de førte i Fjor, og paa det Resultat, de bygger videre paa i Aar. Det synes jeg, man skal have Lov til at sige til dem — det kommer heller ikke i „Social-Demokraten“, det er jeg klar over, men derfor kan jeg godt sige det, nej, der kommer en Omskrivning med, at jeg har railleret over et eller andet, de siger ikke, hvad jeg har sagt, det har de en speciel Evne til at holde uden for deres Presse.

Gaar jeg saa videre, saa ser jeg — dèr maa jeg komplimentere Ordføreren, det ærede Medlem Hr. Bundvad, han har dog en lille Smule Samvittighed —, at man ogsaa i Fjor havde et Afsnit, hvori det hedder, at der skal foretages en Ændring, saaledes at enlige Kvinder i 55—60 Aars Alderen o. s. v. Jeg tænker, at det ærede Medlem Hr. Bundvad har læst Sagen fra i Fjor igennem, og saa har sagt, som han sagde til Ministeren: Kan vi ikke tage det op? Det er ikke taget med. Det var et af de Krav, man fra socialistisk Side stillede over for os, og det maa have været noget, man har ønsket dengang. Nu kommer den ærede Ordfører og vil bøde lidt paa det, men det forklarer ikke den Omstændighed, at der intet er taget med i Regeringens Forslag,